

I. Schoentjes

In schoonschrift had ze nooit uitgeblonken, maar de evolutie die haar handschrift in de loop der jaren had ondergaan was toch opmerkelijk. Opmerkelijk in die zin dat ze vaak haar eigen handschrift niet meer kon lezen. Gelukkig herinnerde ze zich die maandagochtend nog goed wat ze twee dagen eerder had neergekrabbeld in haar rode notitieboekje. Ze typte het over op haar digitale steekkaart, ter evaluatie van het huwelijk van die zaterdag: ‘Schoentjes bruid te groot’. Dat was ook wat ze haar man Vincent had verteld toen hij haar de ochtend na het huwelijk tijdens hun wekelijkse zondagsbrunch vroeg hoe het geweest was. Niet zozeer uit oprechte interesse, meer uit gewoonte.

‘Alles is prima verlopen’, had Linnea enthousiast geantwoord. Dat Vincent niets minder verwacht had, bleek uit het feit dat de kwestie daarmee voor hem was afgesloten. Hij had verder geen vragen gesteld. Uit gewoonte had Linnea toch uitgeweid over de voorbije avond.

‘Die schoentjes waren minstens een volledige maat te groot’, had ze gepreciseerd. ‘Maar ja, dat was dan ook het enige aspect van dit *Platinum* huwelijk waarmee ik me niet mocht moeien!’ Daarop had ze een zelfvoldane glimlach niet kunnen onderdrukken. En licht spottend had ze eraan toegevoegd: ‘Haar fijne voetjes in nylons waren zo ver vooruitgeschoven dat er achterin ruim plaats was voor een fanfare om er de Bruiloftsmars van Mendelssohn te spelen.’ Vincent had eens gelachen zonder echt van zijn weekendkrant op te kijken. Doorgaans leek hij wel te houden van de anekdotische

vertelstijl over haar trouwpartijen. Maar daar wrong dan weer het schoentje. Het kwam haar voor dat hij haar werk zag als niet meer dan wat feestelijkheden, terwijl ze in bijna vijftien jaar tijd toch een mooie zaak uit de grond had gestampt. De resultaten van LoveLight Weddings waren al lang niet meer louter break-even zoals tijdens de eerste jaren.

Hoeveel zij ook over haar werk vertelde, Vincent deed dat niet over het zijne. Haar werkgerelateerde ervaringen waren natuurlijk doorgaans grappiger en leuker dan de zijne. Bovendien was hij als HR-manager van een middelgrote bank meer dan zij gebonden aan discretieregels. Maar dat was een flauw excuus om niet met haar over zijn werk te hoeven praten. Hij zou net als zij bepaalde plaisanterieën kunnen vertellen zonder namen te noemen. Als zij iets over zijn werk te weten wilde komen, moest ze op vrijdagavond mee op café. Gek genoeg werd daar, onder collega's van het hoger kader en te midden van andere cafégangers, stevast en zonder schroom geroddeld over andere collega's, ondergeschikten en directie. Zoveel was die discretie waard, had ze gedacht telkens wanneer ze hem op vrijdagavond had vergezeld. Het was een eeuwige discussie die ze een aantal keer met hem had gevoerd, maar niet gewonnen. Niet omdat hij sterkere argumenten dan zij kon aanbrengen, wel omdat hij haar dan doorgaans zo verveeld aankeek en er met louter een kregelige blik in slaagde haar het zwijgen op te leggen. Zij had er ondertussen vrede mee dat ze niets te horen kreeg over het werk waarmee hij wekelijks meer dan zestig uur bezig was en waarvan hij afgemat thuiskwam. Tenslotte was ook zij vaak laat bezig met haar zaak. Daarbij kwam nog dat zij op dinsdag en donderdag karateles volgde. Volgde of gaf. Met de zwarte gordel die ze op haar drieëntwintigste had behaald, werd ze door Jean-Marc, vlak voor de training begon, geregeld gevraagd mee les te geven als de opkomst groot was. Meestal nam zij dan de jonge karateka's voor haar rekening.

Op vrijdag was ze doorgaans vroeg thuis omdat ze elke zaterdag van het trouwseizoen, dat zowat van eind maart tot midden oktober liep, vroeg op moest. Vincent noemde haar daarom wel eens plagend een seizoenarbeider. De eerste keren was dat nog grappig geweest. Maar ondertussen had het grapje bij haar een wrange nasmaak gekregen, zeker wanneer hij het gebruikte in een gezelschap van collega's of gezamenlijke vrienden, omdat hij met z'n vaak denigrerende toon tegelijk aangaf haar job minderwaardig te vinden. Al ontkende hij dat steevast wanneer zij hem er later, wanneer ze weer alleen waren, over aansprak.

Ontkennen dat hij het beu was dat ze zowat elke zaterdag tot laat in de nacht bezet was, kon hij echter niet. Maar dat hoorde erbij. De meeste koppels huwden en hielden hun avondfeest nu eenmaal op zaterdag. Daar kon ze niet onderuit. Uitzonderlijk was er op vrijdag wel nog het één en ander te regelen voor het huwelijk van de volgende dag. Maar een teveel aan bezigheden met last-minutes op vrijdag was voor haar een teken van een slechte voorbereiding. Vrijdag was voor haar dus meestal een rustige dag vóór de grote drukte van zaterdag.

Dat was nu net waarin ze haar meerwaarde zag als huwelijksplanner: voor de *lovebirds* stress vermijden in de aanloop naar wat *de mooiste dag van hun leven moest worden*. Geen stress voor haar betekende niet altijd geen stress voor *hen*. Doorgaans werd ze op vrijdag overstelpt met sms- en Whatsapp-berichtjes. Meestal door de bruid of één van de schoonmoeders die overbodige vragen stelde over zaken die Linnea allemaal al voorzien en eerder bevestigd had. Met de jaren wist ze dat ze op vrijdag niets moest inplannen, behalve dan beschikbaar zijn als telefooncentrale om vragen te beantwoorden over de dag die komen zou. Dankzij een minutieuze planning was de avond voor het huwelijk uiteindelijk de meest *relaxte* avond van de week. Net de avond dus waarop Vincent met de collega's nog iets ging drinken.

De eerste jaren vergezelde ze hem nog graag – zeker toen ze nog voor hetzelfde bedrijf werkten – ook al waren bruine cafés niet bepaald haar natuurlijke biotoop. Maar nadat ze veranderd was van werkgever en zij op vrijdag toch nog naar het café afzakte, moesten gesprekken en grapjes die betrekking hadden op het werk van Vincent en zijn collega's haar uitgelegd worden. De eerste keren had Vincent dat nog geduldig gedaan. Maar naarmate hij zich die moeite almaar minder getroostte, voelde ze zich steeds minder welkom. Een triest hoogtepunt was die keer toen hij en zijn collega Mathilde vol overgave begonnen te fluiten op *Young Folks* en zowat het hele lied tête-à-tête zongen, elk met een glas bier in de hand, duidelijk genietend van elkaars uitbundigheid. Linnea had zich niet alleen buitengesloten gevoeld, de blikken van de collega's die haar met al dan niet geveinsde compassie aankeken, hadden haar een heel ongemakkelijk gevoel gegeven. Het zou de laatste keer zijn dat Linnea haar man zou vergezellen op de vrijdagse drink. Die bittere herinnering zou haar nog vaak overvallen. Toch zou ze er nooit tegen Vincent over beginnen want hij zou haar dan van 'ongegronde en overdreven jaloezie' betichten, wist ze. Nog steeds, als het voorval in haar opkwam, meende ze dat ze haar plaats had moeten opeisen door het refrein uitbundig mee te zingen. Maar ze kende dat lied niet eens. Later had ze het nog verscheidene malen op de radio gehoord, telkens tot haar ergernis en frustratie.

Dus dinsdag en donderdag karate voor Linnea, op vrijdag café voor Vincent, bijna elke zaterdag een huwelijk, minstens één keer per maand op zondag naar zijn ouders. Bleven over: maandag en woensdag. Op maandag gaf ze zichzelf vaak vrijaf zodat ze toch een 'weekendgevoel' had. Maar maandag was dan weer sinds jaren de squashavond van Vincent. Ze had hem gevraagd of hij dat niet naar dinsdag of donderdag kon verzetten. Zij kon de karatelessen niet verplaatsen, maar hij kon de reservatie van het terrein toch bepalen? Hij was er

niet op ingegaan, had telkens iets gemompeld over de werkweek willen inzetten met sport en afsluiten met een pint. Woensdag was dan weer de dag waarop Vincent het vaakst overwerkte.

Samen ontbijten deden ze op weekdagen nauwelijks nog. Bovendien had Vincent recent het dieetschema van zijn collega Mathilde overgenomen, waarbij tijdens de werkweek het ontbijt geschrapt werd en enkel een koffie was toegestaan. Zwart. De brunch op zondagvoormiddag werd daardoor één van de weinige momenten waarop ze rustig met elkaar konden praten. En ook al had Vincent nooit erg veel te zeggen, koppig als ze was, bleef zij wel enthousiast vertellen over haar werk om te vermijden dat de conversatie helemaal zou stilvallen.

Een grote prater was Vincent nooit geweest – de grote mond die hij kon opzetten te midden van zijn vrienden en collega's niet meegerekend. Hun eerste persoonlijk gesprek – en misschien wel het enige échte – had zo'n achttien jaar geleden plaatsgehad. En een gesprek was toen wel noodzakelijk geweest. Ze waren immers op elkaar verliefd geworden terwijl ze elk iemand anders hadden. Wat eerst een speelse camaraderie tussen collega's leek, werd een liefdesaffaire waarbij zowel hij als zij zich niet snel genoeg konden ontdoen van hun partners. Achteraf gezien leek het alsof ze elkaar vooral nodig hadden gehad om met hun partners te breken. Hadden ze niet regelmatig gezegd dat zelfs indien hun relatie geen succes zou zijn, het sowieso goed was dat ze Patricia (in zijn geval) en Gerry (in haar geval) hadden verlaten? Pas wanneer het slecht tussen haar en Vincent was beginnen gaan, had Linnea zich afgevraagd of dat wel de goede basis was geweest voor een nieuwe relatie, laat staan voor een huwelijk. Maar toen prezen ze hun eerlijkheid. Een affaire wilden ze niet. Ze gingen voor eerlijk, wilden geen achterbaks gedoe en kozen voor elkaar. Prompt moesten er afspraken gemaakt worden.

Plannen werden gesmeed. De partners werden geïnformeerd en werden ex-partners. Vincent had haar zijn liefde verklaard en had haar een prachtvrouw genoemd.

Terwijl ze haar man aan de overkant van de ontbijttafel bekeek, verscheen een melancholisch lachje op haar gezicht bij die gedachte en een vleugje weemoed vulde haar blik. Dat leek allemaal zo lang geleden. Het *was* ook lang geleden. *Prachtvrouw* ... Zou Vincent het zich nog herinneren? Maar wat kon ze hem verwijten? En zo suste ze soms haar onstillebaan verlangen naar de verliefdheid en kameraadschap die ze de eerste jaren hadden gekend. Waren het net niet zijn aanvankelijke terughoudendheid, zijn afstandelijkheid en zelfs zijn zekere kilte die initieel zo'n grote aantrekking op haar hadden gehad? Meer zelfs, het had haar een soort van overwinning bezorgd toen hij voor haar charmes viel, definitief voor haar koos en Patricia aan de kant zette. Ze wist toen heel goed waar ze aan begonnen was. Geen excuses ...

Het computerscherm met de steekkaart van Peter en Samantha (met de kleine voetjes in de te grote schoentjes) was tijdens haar overpeinzingen versprongen naar de screensaver, een afbeelding van een mooi weids landschap. Een foto genomen tijdens een vakantie met Vincent in Canada. Een gevoel van rusteloosheid overviel haar. Ze bewoog even met de muis zodat de kleurrijke foto weer vervangen werd door de saaie steekkaart.

Ze werd uit haar mijmeringen gehaald door een schel geluid. De deurbel! Haar sollicitant was keurig op tijd. Een sollicitant ... Het was plots snel gegaan. Vijftien jaar geleden was ze in de aanloop naar haar eigen huwelijk nogal onverwacht *in between jobs* beland. Na haar studies geschiedenis was ze na veel solliciteren kunnen starten als loketbediende in een lokaal kantoortje van een middelgrote bank. Gek genoeg wilde ze niets doen waarvoor haar diploma deuren

zou geopend hebben. Ze zag zich niet lesgeven. Ze had bewust geen aggregaat behaald om te vermijden dat ze daar ooit op zou kunnen/moeten terugvallen. Al moest ze toegeven dat ze alsnog had getwijfeld of ze niet in het onderwijs zou stappen, toen de zoektocht naar werk een stuk moeilijker verliep dan verwacht. Die eerste job als loketbediende was niet meteen de baan waarvan ze als studente geschiedenis gedroomd had. Maar het diplomatenexamen was een ons-kent-ons-affaire gebleken en de aspiraties die ze had gehad om bij één van de Europese instellingen binnen te geraken, leken helemaal te hoog gegrepen voor iemand met middelmatige cijfers en, vooral, zonder de juiste connecties. Achteraf bekeken was ze zelfs opgelucht dat ze nooit in die slangenkuil was terechtgekomen.

Loketbediende dus. Op dat moment had ze een job echt nodig gehad omdat haar ouders op het punt stonden naar Zweden te verhuizen en ze van haar eisten dat ze tegen dan (eindelijk) op eigen benen zou staan. Ze zouden dan hun huis te koop stellen, het huis waar Linnea nog woonde. Het zou een loos dreigement blijken, want zodra Linnea erin geslaagd was een job en een appartementje te regelen, zou het nog een paar jaar duren alvorens haar ouders effectief emigreerden. En toen die stap dan toch was gezet, besloten haar ouders het huis nog een jaar aan te houden als pied-à-terre.

Rond haar achtentwintigste, toen ze al drie jaar als loketbediende werkte, had ze Vincent leren kennen. Hij was in het hoofdgebouw van de bank op de HR-afdeling gestart. Na een klein jaar waren ze een zogenaamd *bankstel* geworden. Maar dergelijke allianties werden binnen de bank niet gunstig geacht voor de algemene sfeer op de werkvloer, zeker niet als één van de twee voor HR werkte. Linnea had achteraf vaak gedacht dat er wellicht geen probleem was geweest indien ze hun relatie geheim hadden gehouden – zoals zovelen die een affaire hebben binnen een organisatie. Nu had één van hen

de bank moeten verlaten en hoewel *hij* er als laatste was bijgekomen, waren ze het er snel over eens dat zijn job belangrijker was dan de hare en dat hij wellicht meer kans maakte om hogerop te klimmen. Nochtans maakte zij op dat moment een goede kans om op haar vraag overgeplaatst te worden naar de communicatieafdeling op het hoofdkantoor. Het was een job met betere vooruitzichten, die weliswaar evenmin aansloot bij haar studies geschiedenis maar die haar leuker en uitdagender leek dan het loket.

‘Nu ja, ik werkte toch niet graag als loketbediende en het was niet eens zeker dat ik die job als communication officer zou gekregen hebben’, had zij hun gezamenlijke beslissing ten opzichte van haar vrienden altijd verdedigd. Maar na verloop van tijd, toen de glans van de verliefdheid al wat doffer werd, was de vraag in haar opgekomen of *hij* zo makkelijk zijn job als ervaren loketbediende zou hebben opgeven mocht *zij* diegene met de beste carrièremogelijkheden geweest zijn. De vraag stellen is ze beantwoorden, wist ze ondertussen.

Het was alleszins een ware opoffering gebleken om opnieuw te moeten solliciteren. De zoektocht naar een nieuwe job verliep erg moeizaam. Na vele maanden brieven schrijven – brieven waarin ze, in het uitzonderlijke geval dat ze een antwoord mocht ontvangen, telkens een negatief antwoord kreeg met al dan niet welgemeende succeswensen voor haar zoektocht naar een nieuwe betrekking – mocht ze zich aanbieden bij *Easy Interim*. Het tot dan toe voor haar onbekende interimkantoor werd gerund door Diane Vandensteen, een vrouw van middelbare leeftijd die het vijftien jaar eerder had opgestart. Ze had een secretaresse die Jessy heette en een assistent genaamd Pablo. Jessy was een gescheiden vrouw met twee kinderen, die in behoorlijke armoede en ellende teruggekeerd was naar België nadat ze haar Portugese man had verlaten. Ze was bij haar vroegere bazin komen aankloppen om haar oude job terug te krijgen. *De Steen*, zo noemde

Linnea haar bazin na verloop van tijd, had zich wellicht in een soort van misplaatste machtspositie gevoeld als barmhartige weldoener. Ze klopte zich regelmatig op de borst omdat ze Jessy en haar dochters van zeven en drie weleens trakteerde op een bezoek aan een speeltuin en een ijsje in de zomer, en op een bioscoopbezoek en een hamburger in de winter. Ook de aanwerving van Pablo was een vreemde aangelegenheid geweest. Hij was haar assistent, hielp haar met de administratie, maar sprak geen woord Nederlands en nauwelijks Frans. Schrijven lukte helemaal niet. Zijn Spaans daarentegen was uitstekend, zowel geschreven als gesproken, maar niet echt nodig in deze organisatie die zich enkel en alleen op de lokale markt richtte. Linnea vermoedde dat Pablo een speciaal statuut had en dat De Steen subsidies of premies kreeg voor zijn tewerkstelling. Het was duidelijk dat zij zich ook in dit geval in een machtspositie bevond. Terwijl Jessy continu in geldnood zat en overwerkt was door haar dubbele shift als fulltime werkende vrouw en alleenstaande moeder, was Pablo van nature overgevoelig. Er ging geen dag voorbij zonder dat één van beiden in tranen was. Geen van hen was sterk genoeg om de manipulaties van De Steen te trotseren. Voor Linnea leek het bijna sadomasochisme dat ze er bleven werken. Er moesten toch uitwegen zijn, dacht ze regelmatig – de moeilijkheden van haar eigen zoektocht naar een job blijkbaar al lang vergeten.

Toen Linnea solliciteerde bij De Steen, zei haar toekomstige werkgeefster op zoek te zijn naar iemand die haar kon vervangen, die een buffer zou zijn tussen haar en haar ‘bedienden’ en die op termijn ‘de organisatie kon leiden en eventueel overnemen’. Wanneer ze het over haar ‘bedienden’ had, schudde ze haar geperoxideerde blonde haren los met haar rechterhand en stak ze steevast haar vooruitgestoken kin en haar neus in de lucht. Ze deed het zo vaak dat het een tic was.